USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **O. N.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2018, č. j. OAM-2469/DS-PR-ZA15-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. března 2018, č. j. 61 Az 1/2018 - 41,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Hlídka cizinecké policie objevila žalobce společně s dalším mužem dne 9. prosince 2017 v nákladovém prostoru kamionu v Brněnských Ivanovicích. Žalobce u sebe neměl cestovní doklad ani vízum. Během následně provedeného výslechu žalobce sdělil, že asi v roce 2015 opustil kvůli válce Afghánistán, cestoval přes Pákistán, Írán a Turecko, pokračoval pěšky do Bulharska, kde jej zadržela policie, a požádal o azyl. Po dvaceti dnech opustil pobytové středisko a ve společnosti převaděče pokračoval pěšky do Srbska a do Maďarska, kde opět požádal o azyl. Asi v březnu roku 2017 byl letecky přemístěn zpět do Bulharska. Žalobce se však chtěl dostat do Francie, kde má bratrance, a proto opět odcestoval do Srbska, kde se seznámil s dalším Afghráncem a společně zamířili k maďarským hranicím. Tam se spojili s jedním Pákistáncem, který jim ukázal kamion, který je odveze dál do Evropy. V kamionu strávili dvě noci a potom je objevila česká policie. Žalobce uznal, že podmínky v bulharských azylových zařízeních byly dobré, ale dobrovolný návrat vyloučil, stále chce do Francie.

[2] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 9. prosince 2017, č. j. KRPB-279652-14/ČJ-2017-060027-Z byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[3] Dne 11. prosince 2017 odeslalo oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra žádost o přijetí žalobce zpět do Bulharska. Bulharská strana s přijetím o tři dny později souhlasila.

[4] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v Bulharsku (dne 1. září 2016), respektive v Maďarsku (dne 9. listopadu 2016), je ve vztahu k České republice nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastavil. Zároveň žalovaný konstatoval, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle článku 3 nařízení Dublin III Bulharská republika. Žalovaný se postupně zabýval všemi kritérii pro určení příslušného státu podle citovaného nařízení, přičemž příslušnost České republiky nemohlo žádné z nich založit. Příslušným státem je ten, v němž žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu, tedy Bulharsko, které svoji příslušnost uznalo. Žádné systémové nedostatky v bulharském azylovém řízení, které by dosahovaly možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, žalovaný nezjistil. Na závěr žalovaný zvažoval diskreční oprávnění podle článku 17 nařízení Dublin III a rozhodl se je nevyužít.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), v níž poukazoval na existenci systémových nedostatků v bulharském azylovém systému.

[6] Dne 5. února 2018 proběhla letecká eskorta žalobce z Prahy do Sofie.

[7] Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Zdůraznil, že žalovaný vycházel z aktuálních informací týkajících se řízení o mezinárodní ochraně, azylových středisek, dublinského systému a počtu žádostí o mezinárodní ochranu podaných v Bulharsku. Tyto informace jsou součástí správního spisu. Bulharská republika je schopna posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu v souladu s obecně uznávanými principy azylového práva. Dílčí nedostatky, na které poukázal žalobce, jeho přemístění do Bulharska nebrání.

[8] Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností, doručenou 9. dubna 2018, domáhá zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel se domnívá, že jeho kasační stížnost je přijatelná, a to s ohledem na zřejmou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se totiž nedostatečně vypořádal se zásadní žalobní námitkou stěžovatele ohledně rozporu jeho předání do Bulharska s článkem 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato vada přitom mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud na konkrétní námitky stěžovatele reagoval pouze citací z materiálů, z nichž vycházel žalovaný. Zpráva, na niž v žalobě odkazoval stěžovatel, je však novější než podklady žalovaného. Krajský soud není vázán skutkovým stavem zjištěným žalovaným a měl jej na základě žalobních tvrzení přezkoumat.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí stejné argumenty jako v žalobě. Své rozhodnutí považuje žalovaný za zákonné, přezkoumatelné a věcně správné. Zopakoval, že na úrovni Evropské unie, Rady Evropy ani na úrovni OSN nebylo přijato žádné stanovisko, které by znemožňovalo přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska. Rozsudek krajského soudu považuje žalovaný za srozumitelný a dostatečně odůvodněný.

[10] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovateli, který již nevyužil svého práva podat k němu repliku.

[11] Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).* Smyslem tohoto postupu je *„umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce ČR*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45). Citované ustanovení vylučuje, aby soud meritorně rozhodoval ve věci takových žalobců, zastavení řízení v případě naplnění jeho hypotézy je tedy obligatorní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 - 67).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepožádal o přiznání odkladného účinku žaloby, byl dne 5. února 2018 předán do Bulharska. Nejvyšší správní soud proto zjišťoval místo pobytu stěžovatele v Bulharsku.

[13] Zástupce stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že mu současná adresa stěžovatele není známa.

[14] Žalovaný uvedl, že obdržel od bulharských úřadů informaci, že s nimi byl stěžovatel naposledy v kontaktu dne 18. dubna 2018, od té doby je místo jeho pobytu neznámé; sdělení žalovaného zaslal Nejvyšší správní soud právnímu zástupci stěžovatele na vědomí.

[15] Na základě těchto skutečností Nejvyšší správní soud konstatuje, že místo pobytu stěžovatele v Bulharsku se žádným z dostupných prostředků nepodařilo zjistit. Vzhledem k jeho dosavadnímu chování lze navíc pochybovat, zda se stěžovatel ještě stále v Bulharsku nachází. Jsou proto splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 33 písm. b) zákona o azylu.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[17] Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 26. ledna 2018, č. j. 61 Az 1/2018 - 23 ustanoven zástupcem advokát, který jej v souladu s poslední větou § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen

„advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o konečnou výši jeho odměny. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu